

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FORTUNE, CARLEY

Strălucirea unei zile de vară / Carley Fortune. - București :
Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-485-8

821.111

Traducător: **Elena Macoviciuc**
Redactor: **Alexandra Fusoi**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

ONE GOLDEN SUMMER

Copyright © 2025 by Carley Fortune

Readers Guide copyright © 2025 by Carley Fortune

Cover art by Elizabeth Lennie

Cover design by Vi-An Nguyen

BERKLEY and the BERKLEY & B colophon are registered
trademarks of Penguin Random House LLC.

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

**CARLEY
FORTUNE**

*Strălucirea
unei
zile de vară*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

PROLOG

O fotografie reușită te face să crezi că-l cunoști pe cel immortalizat, chiar dacă nu v-ați întâlnit niciodată. O fotografie reușită te trage în momentul surprins, ca să îl simți, să îl miroși și să îl guști. Și se spune că asta înseamnă o fotografie reușită.

Mă uit la ea și brusc simt că am din nou șaptesprezece ani.

Parcă îi aud din celălalt capăt al golfului. E sfârșitul verii, iar cele trei voci îmi sunt la fel de familiare ca greutatea aparatului foto pe care-l țin în mână. Băiatul mai mare îi strigă pe ceilalți doi – fratele lui și fata, care stau întinși pe plută, în costume de baie, cu fețele spre soare.

Stau la cabană de la sfârșitul lui iunie și, de atunci, i-am privit înotând, flirtând și plimbându-se pe lac cu barca lor galbenă cu motor. Toți sunt frumoși; sunt liberi și bronzăți.

Se urcă în barcă; băiatul mai mare conduce, în timp ce fratele lui și fata sunt așezați în față. Eu sunt la marginea docului și reglez diafragma camerei.

Totul se întâmplă într-o fracțiune de secundă.

Aud motorul bărcii și râsul lor, care-l acoperă. Îi privesc cum se îndreaptă spre mine și ridic aparatul foto. Cei trei intră în cadru.

Clic.

CAPITOLUL 1

VINERI, 13 IUNIE

Sunt cinci dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată și asta n-are nimic de-a face cu lumina sau cât timp au petrecut la machiaj și coafat. E vorba de zâmbetele autentice de pe chipurile lor. Ventilatorul e pornit, muzica e dată tare, iar editoarea foto privește încântată imaginile care se încarcă pe monitorul laptopului meu. Nici nu trebuie să mă uit la ele ca să-mi dau seama că sunt spectaculoase. Simt la fiecare poză pe care o fac.

O să mă prăbușesc mai târziu, când o să fiu singură în apartamentul meu pustiu, dar în clipa asta mă simt în elementul meu. Când sunt în spatele obiectivului, pot să obțin un zâmbet șiret sau o bărbie ușor ridicată. Eu dețin controlul. Este unul dintre motivele pentru care am muncit așa mult în ultimul timp. Am *nevoie* de sentimentul ăsta. Euforia unui platou unde totul merge perfect e drogul meu.

Cea mai tânără dintre femei are douăzeci și ceva de ani, cea mai în vârstă e trecută de șaptezeci și niciuna dintre ele nu e model profesionist. A durat ceva până le-am câștigat încrederea când au ajuns la studioul meu. Înțeleg foarte bine cât de stresant e să ți se facă poză. Acum însă femeile dansează și pozează în costume de baie, fără nicio urmă de jenă. Li se văd foarte clar

vergeturile, ridurile și celulita, embleme ale vieților lor, tratate cu respectul cuvenit în fiecare cadru.

— O să fie imposibil să aleg, spune Willa, editoarea foto, când terminăm.

Stăm una lângă alta în picioare, uitându-ne la fotografiile pe laptopul meu. Cele mai bune vor apărea în *Swish*, un săptămânal de modă lansat în primăvara asta.

— Alice, sunt o grămadă de fotografii superbe.

— Mă bucur că îți plac, răspund zâmbind.

Nu am mai lucrat cu Willa până acum și vreau să o impresionez. *Swish* e distribuită împreună cu cel mai mare ziar din țară și toți prietenii din industrie vorbesc despre ea. E prima oară când lucrez cu ei și vreau să fac treabă bună. Colaborarea cu revistele nu se plătește foarte bine, dar e ceva mult mai creativ decât ce fac pentru clienții mei comerciali – iar ocaziile astea apar tot mai rar.

Mă opresc la o poză a Monicăi, care abia a născut și era cea mai emoționată din grup. Am surprins-o cu capul lăsat pe spate și brațele întinse, într-un moment de bucurie pură.

— Avem două săptămâni să le trimiți, spune Willa.

— Nicio problemă.

N-o să fie nevoie de prea multă editare. Tema era o ședință foto „reconfortant de reală”, cu „oameni obișnuți” în costume de baie. E un alt motiv pentru care eram încântată de contract: fotografiile nu necesită prelucrare agresivă.

— O să acopăr doar firele rebele și petele roșii. N-o să-mi ia mult.

— Ei, s-ar putea să trebuiască să faci mai mult de atât. Vreau să pară autentice, dar să spunem că aspectul de coajă de portocală trebuie să fie mai degrabă o *sugestie* de celulită. Sunt sigură că o să faci o treabă minunată.

Îmi dispare zâmbetul de pe față. De-a lungul timpului, am adunat destule eufemisme pentru modificarea digitală a corpului femeii ca să umplu un dicționar. Mi s-a spus să le fac să arate mai flatant, mai atrăgător, mai interesant, mai seducător și mai sexy. Dar niciodată nu mi s-a cerut să *sugerez* celulita.

— Parcă fotografiile trebuiau să fie *reconfortant* de reale, spun calm, încercând să ascund că-mi vine să dau cu aparatul în perete.

— Păi, da, *categoric*. E minunat să fie reprezentate diferite tipuri de corp, dar hai să le șlefuiim pe ici, pe colo.

Nici nu clilesc în spatele ochelarilor cu ramă de baga. La suprafață, sunt întruchiparea profesionalismului desăvârșit. Mi-am strâns buclele roșcate rebele într-o coadă de cal. Machiajul e minimalist, dar de efect. Oja roșie n-are nici măcar o zgârietură. Dar pe dinăuntru simt că mă prăbușesc.

Nu e prima oară când mi se cere să fac ceva cu care nu sunt de acord. Pentru că sunt fotograf liber-profesionist, uneori trebuie să cedez, să fac compromisuri și să renunț la convingerile sau viziunea mea ca să-i mulțumesc pe clienți. Doar că se întâmplă mai des decât mi-aș dori în această etapă a carierei mele.

— Cum vrei, îi răspund Willei cu inima strânsă. E revista ta.

Nu sunt o persoană combativă și, chiar dacă aș fi, sunt prea obosită să mă cert. E nevoie de multă energie ca să fiu în priză toată ziua și sunt în priză de atâta timp, că încep să bănuiesc că butonul de oprire s-a stricat.

Și nu sunt singura care a observat. Săptămâna trecută am ieșit la cafea cu Elyse, minunata mea instructoare devenită mentor și acum prietenă, care mi-a zis că arăt ca o fantomă. Cu o noapte înainte, iar avusesem visul acela – cel în care sunt urmărită – și eram și mai stoarsă ca de obicei.

— Ai talentul să surprinzi lumina interioară a oamenilor, dar mă tem că ți-ai pierdut-o pe a ta, zisese ea. Găsește-o din nou, Alice. Vreau să te văd strălucind.

Elyse m-a îndemnat să o iau mai ușor și, pentru prima oară, i-am ignorat sfatul. Munca este cea care m-a ținut pe picioare în ultimele șase luni. Sau cel puțin așa credeam. Dar după ce pleacă Willa, se instalează epuizarea. Mă așez pe podeaua studioului și îmi frec tâmpilele. Am acceptat o mulțime de joburi ca să am ocupație, dar asta fusese pentru sufletul meu. Și s-a întors împotriva mea.

Ce-mi trebuie e o seară liberă. O singură seară în care să nu stau ghemuită cu laptopul în brațe și să corectez culori până mă ustură ochii. Câteva ore bune în care să mă prefac că nu există termene-limită, în care să uit de expoziția de grup din august și de expresia îngrijorată de pe chipul lui Elyse când m-a văzut. Am nevoie de o seară în care să *nu* mă gândesc deloc la Trevor și asta o să se întâmple diseară. O să ies în oraș cu sora mea mai mare.

În cele din urmă, mă ridic de pe podea. Când încui, telefonul vibrează și primește un șir de mesaje. Știu că sunt de la ea înainte să le verific. Aproape întotdeauna Heather trimite serii de mesaje.

PUNE-ȚI HAINELE DE PETRECERE! Tocmai am rezervat o masă la Jaybird.

Stai un pic, ai haine de petrecere?

O să-ți cumpăr eu când vin să te iau.

Încep să-i scriu un răspuns, când vine alt mesaj. Însă de data asta nu e de la sora mea.

CAPITOLUL 2

Eun mesaj de la tata, trimis pe grupul familiei Everly.

Buni e în ambulanță.

Bunica mea, Nanette Everly – Buni pentru toată lumea, nu doar pentru nepoți –, a fost mereu cea mai mare susținătoare a mea. Când eram mică, mi-a observat latura creativă și a încurajat-o, ca pe unul dintre bujorii ei. Când aveam șase ani, m-a dus la Galeria de Artă din Ontario pentru lecții de desen. Am stat împreună printre sculpturile lui Henry Moore, cu caietele de schițe în poală, desenând umbre, forme și linii. Când aveam 11 ani, m-a învățat cum să folosesc mașina de cusut. În liceu, mi-a dat primul meu aparat foto. Întotdeauna am încercat să-i imit prestața, modul în care îi face pe toți să se simtă apreciați. Buni este o persoană foarte practică și reușește mereu să transforme o situație neplăcută în ceva bun. O admir și o iubesc în egală măsură.

Prin urmare, când a căzut la cursul de dans și și-a rupt șoldul, ideea ieșitului în oraș cu sora mea s-a transformat într-o noapte petrecută la spitalul Sunnybrook. În timp ce Buni trecea printr-o operație de artroplastie de șold, eu mi-am eliberat agenda ca să pot să stau cu ea și s-o ajut cât se recuperează. Sunt cea mai bună opțiune. Tata e ocupat cu o selecție de juriu, iar Heather are și mai puțin timp liber. E avocat, ca tata, și își

crește singură fata. Frații noștri gemeni mai mici Luca și Lavinia sunt... în fine, sunt Luca și Lavinia. Îi iubesc nespuse, dar au douăzeci și patru de ani și încă își iau în serios rolul de mezini ai familiei.

În dimineața când iese din spital Buni, Heather vine să mă ajute s-o duc acasă.

— Fetelor, aveți și altele de făcut decât să stați după mine, spune Buni când o ajutăm să intre în casă cu noul ei cadru.

Arată bine pentru o femeie de optzeci de ani care a fost operată în urmă cu treizeci și șase de ore. Are părul alb și scurt și merge la coafor o dată pe săptămână, e întotdeauna îmbrăcată elegant și a rămas activă. Are o postură impecabilă. Și acum mă trezesc că-mi îndrept spatele de câte ori sunt în prezența ei.

— Nu în clipa asta, răspunde Heather. Dar trebuie să ajung la tribunal după-amiază.

— Eu însă sunt la dispoziția ta, adaug eu.

Buni se încruntă.

— Alice, nu-mi place să te știu blocată aici, cu mine. Ar trebui să-ți vezi de viața ta.

— Ce viață? șoptește Heather.

— Îmi place să stau aici, o asigur eu, ignorând-o pe sora mea. Știi că ador casa asta.

Buni locuiește în Leaside, un cartier verde din centrul orașului Toronto. În primii ani haotici de după nașterea gemenilor, Heather și cu mine dormeam în weekenduri la bunici mai des decât dormeam acasă. Stăteam la câteva străzi mai încolo, dar aici îmi plăcea mai mult. Mă fascinau bujorii grași de pe marginea aleii. Perdelele cu imprimeuri, lucrate manual, de la ferestrele cu ochiuri mici. Soneria care se aude ca un clopot, de parcă anunță sosirea unui cuplu proaspăt căsătorit. Îi auzi sunetul asurzitor în toate colțurile casei în stil

georgian, din cărămidă roșie, dar, pentru mine, este sunetul calmului și liniștii. Fără plâns de bebeluși. Fără mame coplesite. Un dormitor doar al meu.

— Lăsați-mă să urc scările singură, spune Buni scurt când Heather o ia de cot.

Nu e felul ei să fie tăioasă, dar o înțeleg. Locuiește singură de când a murit bunicul, acum douăzeci de ani, și își apără independența ca un balaur. În plus, ar fi trebuit să plece într-o croazieră în Alaska săptămâna viitoare. Și eu aș fi prost dispusă în locul ei.

— Săraca Buni! șoptesc eu în timp ce trece pragul cu cadrul.

— Săraca de tine! răspunde Heather.

— O să ne descurcăm.

După ce doarme bine o noapte, Buni o să revină la firea ei optimistă și plină de viață.

Însă după trei zile e și mai morocănoasă. N-am văzut-o niciodată atât de deprimată. În dimineața când vasul de croazieră pleacă fără ea, tăcerea ei e la fel de sumbră ca norii care acoperă cerul spre vest. Nici măcar nu s-a atins de rebus. Când ploaia lovește în geamuri, mă uit la ea. Îi place o furtună zdravănă, „revigorantă”, dar acum chipul nu-i e luminat de niciun licăr de interes. Mă ia prin surprindere când văd cât de bătrână pare. Îmi dau seama câteodată că părul ei e alb, nu mai e gri-zonant. Și atunci îmi amintesc de bujori.

Ies din casă în pijama, cu o foarfecă, însă florile sunt deja aplecate. Zeci de tulpini cu flori roz și albe mângâie pământul, cu mărgelile de apă atârând pe petalele zbârlite. În mod normal, Buni ar fi ieșit în halat înainte să cadă prima picătură, deoarece preferă să-și vadă florile într-o vază, și nu puse așa la pământ. Le tai repede, dar când mă întorc în casă, cu brațele pline de flori parfumate, cu părul ud și lipit pe obraji, mă privește pierdută și spune:

— Nu mi-am dat seama că a început să plouă.
Trebuie să rezolv problema.

Când Buni se duce să tragă un pui de somn după masa de prânz, mă așez în locul unde stăteam când eram mică: în capul scărilor, privind peretele cu poze de familie de vizavi de balustradă. Primul pas al nepoatei mele. Cina organizată când au absolvit liceul Luca și Lavinia. Buni și bunicul în Barry's Bay, la cei mai buni prieteni ai lor. Mergeau în fiecare an la John și Joyce. E locul preferat al bunicii. Eu am petrecut doar două luni la lac, dar și-a lăsat amprenta și asupra mea.

În vara aceea am împlinit șaptesprezece ani, iar Buni mi-a făcut cadou un aparat foto SLR foarte bun. Am făcut cadru după cadru, am învățat singură, am încercat să fiu tot mai bună. Am pus cele mai bune poze într-un album pe care i l-am dat lui Buni în ultima zi petrecută la cabană. Îl găsesc pe rafturile din subsol și mă așez turcește pe covorul roșu.

Încă înainte să-l deschid mă copleșesc amintirile. Prima oară când plecam de acasă. Prima oară când am gustat libertatea. Două luni în care m-am trezit cu razele soarelui reflectate în lac și tremurând pe tavan. Săream de pe ponton, apoi înotam pe sub apă cât de mult puteam. Grătare pe ponton. Părul mereu umed. Proiecte artistice în hangar. Jachete de salvare roșii. Plimbări în canoe. Picnicuri pe insulă. Romane de dragoste pe care le luam din ascunzătoarea lui Joyce. Cremă de protecție solară cu aromă de cocos, felii de pepene și halatul pe care-l puneam peste costumul de baie. Copiii de dincolo de golf. Și șalupa lor galbenă.

Răsfoiesc pozele cu țărături și coroane de copaci, flori sălbatice și stânci, gemenii cărora li se văd doar capetele din apă, imposibil de diferențiat. E și o poză cu mine, pe care am făcut-o în oglinda din dormitor, cu

părul ud fleșcă. Mi s-a părut o idee isteată: Alice în țara oglinzilor.

Majoritatea fotografiilor sunt cu Buni, muza mea cea dintâi. Buni citind în hamac, cu gemenii ghemuiți lângă ea. Buni cosând pantalonii ruși ai Laviniei, cu ochelarii pe vârful nasului. Buni vâslind în canoe, făcându-mi cu mâna și zâmbindu-mi luminos.

Pe ultima pagină e fotografia cu care a început totul.

O scot din album și cercetez fețele a trei adolescenți aflați într-o barcă galbenă. Din clipa în care am făcut poza, am tot căutat genul ăsta de perfecțiune într-o imagine. Emoția. Mișcarea. Senzația de veșnicie. După o vară întregă în care am exersat, am făcut poza într-una dintre ultimele zile petrecute la lac. Încă nu-mi vine să cred cât de bine i-am surprins. Chiar și acum simt mirosul de benzină și le aud strigătele peste apă.

Băiatul cel mare e la timonă și cel mic se uită la fată, care zâmbește spre cer. Lumina e superbă, dar nu pentru că aș fi făcut eu ceva. Imaginea are o doză de naivitate, o lipsă totală de artificii. Au trecut mulți ani de când am văzut-o ultima dată, însă cumva încă simt o legătură profundă cu acești trei copii, rămași într-o vară eternă.

Fotografia e primul capitol din povestea începuturilor mele, primul pas al poveștii mele de dragoste cu fotografia. M-a lansat pe traiectoria către persoana care sunt acum.

Mă întorc la fotografia cu Buni în canoe, cu zâmbetul ei strălucitor, și începe să se contureze o idee. O cale s-o vindec de melancolie și s-o scot din casă. O schimbare de decor. Aer curat. Ceruri nesfârșite. Apă strălucitoare.

O să facem o a doua excursie la lac.

Întorcerea noastră la Barry's Bay.

CAPITOLUL 3

MIERCURI, 18 IUNIE

Găsesc numărul lui John Kalinski în agenda bunicii. Nu l-am mai văzut de la înmormântarea soției lui, acum mai bine de un deceniu, dar mi-i amintesc foarte bine și pe el, și pe Joyce. Se întrețeseau practic în viața bunicilor mei.

John pare să se bucure că mă aude.

— Puteți să stați toată vara, dacă vreți, îmi spune când îl întreb dacă putem să închiriem casa pentru câteva săptămâni.

Îmi mărturisește că se gândește de ani buni s-o vândă – nu mai stă nimeni acolo.

Oferta mă ia prin surprindere și datorită generozității neașteptate a lui John, și pentru că este foarte tentant să iau o pauză de două luni.

Când îi povestesc discuția lui Buni, la ceaiul de după-amiază, nu reacționează cu entuziasmul la care mă așteptam. Rămâne în schimb tăcută o bună bucată de vreme.

— John m-a asigurat că e în regulă. El nu se mai poate duce deloc acolo și ar prefera să stea cineva la cabană.

Și atunci zâmbește, zâmbește *cu adevărat*, pentru prima oară de la operația la șold.

Fac niște calcule și îmi verific contul. Mă uit pe facturi și descopăr cu surprindere că am câștigat deja mai mult decât tot anul trecut. Avantajul despărțirii e că am fost neobosit de productivă.

Mă gândesc la ultima discuție cu Elyse.

„Alice, ești mai trasă la față decât de obicei. Arăți ca o fantomă. Îmi fac griji pentru tine.”

Îmi permit să fac o pauză și, mai important de atât, nu îmi permit să nu fac asta.

Lucrurile se leagă de la sine după ce vorbesc cu John și îi spun că o să stăm la cabană până la sfârșitul lui august.

Reușesc să-mi amân multe dintre proiecte și să gădesc alți fotografi care să se ocupe de restul. Caut un fizioterapeut în Barry's Bay care să se poată ocupa de Buni, iar controlul postoperatoriu merge bine. John îmi dă numele și numărul celui care se ocupă de casă pe timpul verii și care are și o cheie de rezervă.

— Sunt convins că poate să te ajute dacă ai nevoie să schimbi câte ceva, ca să-i fie mai comod lui Buni, îmi spune John.

Când formez numărul, mă trezesc iar cufundată în amintiri de la Barry's Bay. Apusuri de șofran. Licuricii sclipind în amurg. Dogoarea venită din scândurile pontonului încălzit de soare. O cabană cu acoperișul roșu, umbrită de ramuri de brad.

Reveria mea se încheie cu un scrâșnet ca de disc când la telefon se aude vocea puternică a unui bărbat.

— Ce naiba faci?

— Ăăă...

Se mai aud și alte strigăte, acum înăbușite. Mă uit la ecranul telefonului și mă asigur că am apelat numărul corect.

— Poftim? Alo?

Mă pregătesc să închid când aud din nou vocea:

— Charlie Florek aici.

— Bună, Charlie! Alice Everly la telefon.

Aud un scrâșnet de metal pe metal. Poate un ciocan.

— O secundă, te rog, spune Charlie iritat. Sam, pentru ultima oară, vrei să pleci naibii odată? O s-o strici de tot.

Aud un răspuns nemulțumit, apoi Charlie mi se adresează din nou:

— Mă scuzați. Cu cine vorbesc?

— Alice Everly. O să stau în casa lui John Kalinski vara asta.

Încerc să acopăr hărmălaia din fundal, care pare să fie pe un șantier.

— Nu e un moment potrivit?

Urmează o pauză lungă, voci de bărbați ridicate, după care zgomotul se oprește.

— Nu, e în regulă. Îmi cer scuze, spune Charlie și-și drege glasul. Bună. Alice, nu?

Are o voce plăcută. E adâncă, iar „r”-urile sunt mai aspre.

— Exact.

Înainte să mergem mai departe, trebuie să-ți spun ceva despre mine: în clasa a noua, mi-am rupt încheietura mâinii la sport, și următoarele douăzeci și patru de ore le-am petrecut scrâșnind din dinți, până când i-am spus mamei că *s-ar putea* să am nevoie de un doctor. Nu-mi place să cer ajutorul, să deranjez oamenii sau să irolesc timpul cuiva. Iar conversația asta telefonică le include pe toate trei. E evident că omul are treabă.

Așa că îi dau înainte, ca să termin mai repede.